

Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche, onsdag den 8. november 2023 Fred gennem udvikling! Ideer ændrer historien, ikke slogans

Ikke korrekturlæst.

8. november 2023 (EIRNS)-Schiller Instituttets webcast med Helga Zepp-LaRouche

HARLEY SCHLANGER: Hej og velkommen til denne uges dialog med Schiller Instituttets grundlægger og formand Helga Zepp-LaRouche. Det er onsdag den 8. november 2023. Jeg hedder Harley Schlanger, og jeg vil være jeres vært. Du er velkommen til at sende spørgsmål eller kommentarer til os.

Sidste weekend var der flere millioner mennesker, der marcherede for fred rundt om i verden og opfordrede til våbenhvile og en afslutning på Netanyahus "mægtige hævn"-kampagne, som allerede har dræbt mere end 4.000 børn i Gaza. Men på G7-udenrigsministermødet i Tokyo den 7.-8. november var der ingen resolution om en våbenhvile – faktisk blev den afvist – og USA's udenrigsminister Blinken bekræftede USA's støtte til Netanyahus handlinger. Han sagde, at en våbenhvile ville føre til et "uacceptabelt resultat".

I lyset af dette er det klart, at der er et nødråb fra hele verden om fred, men det ser ikke ud til at falde i god jord i Vesten, især ikke i USA og NATO-landene. Så, Helga, hvad er din vurdering af, hvor tingene står, og hvad der skal gøres?

HELGA ZEPP-LAROUICHE: Der er mange mennesker, der har sagt vigtige ting, men jeg vil gerne citere FN's generalsekretær Antonio Guterres, som sagde, at "Gaza er ved at blive en kirkegård for børn". Og jeg synes, det beskriver situationen bedst. Han sagde også, at dette ikke er en krise i regionen, men en krise for menneskeheden. Og det mener jeg absolut er tilfældet, for der er ingen tvivl om, hvad der sker for øjnene af os, at den proportionalitet, hvormed Israel besvarer angrebet den 7. oktober, er helt ude af proportioner, at mere end 10.000 mennesker er blevet dræbt, heraf 4.000 børn. Og der er ingen måde at begrunde det, der foregår, og det er også meget tydeligt, at målet også er, at Israel ønsker at blive i Gaza, efter krigen er slut (hvad det så end betyder).

Så der er flere niveauer, hvor man skal se på denne sag: Det ene er den umiddelbare fare for en eskalering til en større krig. Der er en utrolig udstationering af amerikanske militærstyrker i regionen; der er to amerikanske hangarskibsgrupper ud for Israels kyst. Den seneste nyhed er, at ubåden af Ohio-klassen, sandsynligvis USS Florida, er på vej til Den Persiske Golf, og den eneste grund til, at man har en så stor udstationering – det forlyder, at der er 30.000 amerikanske soldater udstationeret der – er i forventning om en større krig, hvor man muligvis åbner en anden flanke med Libanon og Hizbollah, som så på en eller anden måde involverer Iran. Hvis det sker, så er vi i umiddelbar fare for en optrapning af krigen langt ud over Sydvestasien, det såkaldte Mellempøsten. Det er den ene fare.

Der er omfattende bestræbelser fra både Kina og Rusland på at forsøge at foreslå en øjeblikkelig fredskonference for hele regionen. Der er hektisk diplomatisk aktivitet. Organisationen for Islamisk Samarbejde (OIC), som består af de store islamiske organisationer og lande, der tilsammen har over 1 milliard medlemmer. De vil afholde et hastemøde på søndag den 12. november, indkaldt af Saudi-Arabien; mødet vil finde sted i Riyadh. Og den nye faktor i den situation er, at Saudi-

Arabien og Iran har genetableret diplomatiske forbindelser, og de arbejder sammen om at koordinere nogle reaktioner. Derudover er der mange, mange bilaterale diskussioner og så videre, hvor Lavrov og kineserne især taler med alle araberne.

Men det her kan egentlig kun stoppes i USA. For Israel er én ting, men hvis USA definitivt siger, at det her skal stoppes, så kan det stoppes. Men det er Blinken, som tog rundt i regionen og talte med forskellige arabiske udenrigsministre, og han nægtede dybest set at bruge ordet "våbenhvile".

Nu er der den umiddelbare effekt, det har i selve Gaza, på Vestbredden, hvor der siden den 7. oktober også er blevet myrdet omkring 133 palæstinensere. Og man kan kun begynde at tænke på, hvad folk går igennem, nu hvor den kolde og regnfulde sæson starter, halvdelen af befolkningen er allerede hjemløse, de har ingen mad, de har intet husly, intet vand, og det er bare utroligt, at der skulle være folk, der ikke opfordrer til våbenhvile i lyset af denne situation. Men der er et større aspekt: Det større aspekt er faren for en militær optrapning ud over den regionale krig. Men uanset hvad der sker, så ændrer det faktum, at de vestlige institutioner ikke reagerede ved at forsøge at køle situationen ned og gå ind for en våbenhvile og en humanitær intervention i Gaza, billedet af den såkaldte "regelbaserede orden" for altid. For hvis man ser på, hvad folk siger rundt omkring i verden, i Tyskland for eksempel, i Storbritannien, i Sverige, i USA, så forsøger man at håndhæve mundkurve, så folk ikke har lov til at kommentere på det.

For eksempel er der i USA et kongresmedlem, Rashida Tlaib, af palæstinensisk oprindelse, og hun sagde, at der for hende ikke er nogen forskel på israelske børns og palæstinensiske børns gråd, og hvad er der galt med de mennesker, der kun hører de israelske børns gråd? Så der er nu et forsøg på at stille et mistillidsvotum til hende, og der var faktisk en afstemning i kongressen om et mistillidsvotum mod hende. Der er lignende tiltag i Sverige, i Tyskland, hvor der er en reaktion på de

demonstrationer, der fandt sted sidste lørdag, den 4. november. Og jeg kommenterer ikke, om alle disse demonstrationer var fokuseret på den rigtige måde eller ej – pointen er, at hvis du lige nu har en igangværende situation, som mange mennesker, herunder den brasilianske præsident Lula da Silva, men også den tidligere leder af FN's menneskerettighedsafdeling i New York, Craig Mokhiber, som trådte tilbage på grund af situationen, som sagde, at han har set mange folkedrab, men at dette er det værste. Og de kalder det alle sammen "folkedrab".

Hvis man ser på, hvad de latinamerikanske regeringer siger, så fordømmer de det fuldstændigt og i umiskendelige vendinger, og jeg tror, at hvis Vesten ikke ændrer holdning i dette spørgsmål, så vil deres omdømme hos den globale majoritet af verdens befolkning være tabt, måske for evigt, i hvert fald på dette vigtige tidspunkt, hvor vi under alle omstændigheder søger en forandring, hvor den gamle kolonialistiske orden ikke længere respekteres, og hvor landene i det Globale Syd forsøger at skabe et nyt system. Så hvis de i denne situation ser på den fuldstændig umoralske holdning hos landene i det såkaldte "Globale Nord" og den såkaldte "regelbaserede orden" – hvis dette er reglerne, tror jeg ikke, at noget land ønsker at være en del af den.

Så jeg tror, at hele denne sag vil få forgreninger af dramatisk historisk betydning. Og Israels tidligere premierminister Ehud Barak sagde, at han mener, at de israelske forsvarsstyrker måske i bedste fald har to uger til at besejre Hamas, fordi han mener, at hele verdensopinionen er ved at smuldre, at stemningen endda skifter i USA, og at tabet af støtte til Israel vil betyde højst to uger, og måske mindre, sagde han.

Det er højddramatisk, og jeg kan kun sige, at hvis man ikke kan gribe ind, når noget går så helt galt, så har vi virkelig en krise for menneskeheden, som Guterres udtrykte det.

SCHLANGER: Helga, du har lige besvaret nogle af spørgsmålene i dine indledende bemærkninger, men jeg vil give dig disse spørgsmål, fordi du kan få en fornemmelse af, hvordan folk ser på det, du taler om. Fra en kontakt i Sydvestasien og en fra Oakland, Californien, spørger de begge: Hvorfor har de muslimske og arabiske regeringer ikke gjort mere for at lægge pres på Israel og Vesten, for eksempel med en olieembargo?

ZEPP-LAROUICHE: Jeg mener, at de arabiske regeringer i lang tid kunne have gjort langt mere for palæstinenserne, og jeg vil ikke fælde en hård dom over det, men det er generelt mange menneskers mening. Jeg mener, hvorfor investerede de ikke deres statslige formuer i Gaza og gjorde det til et eksempel på økonomisk fremgang?

Jeg tror, det er ved at ændre sig nu – håber jeg. Og jeg tror, at på søndag, når OIC mødes, vil de komme ud med en politik, hvor hele den islamiske verden står bag. Og jeg tror, det bedste ville være, hvis de helhjertet støttede det kinesiske og det russiske fredsforslag: Begge disse regeringer kræver en øjeblikkelig fredskonference, dybest set en øjeblikkelig våbenhvile, humanitære korridorer for straks at redde de mennesker, hvis liv er i yderste fare. Men derudover skal der være en reel løsning på situationen, grundlæggende som den Westfalske Fred, hvor man skal begrave stridsøksen; man skal for fredens skyld sige, at alle forbrydelser på begge sider skal glemmes; for fredens skyld skal man tage hensyn til den andens interesser, for uden det, er der ingen fred mulig.

Men vigtigst af alt er, at der skal være en omfattende, total økonomisk udviklingsplan for hele Sydvestasien: Det er dybest set min afdøde mands, Lyndon LaRouches, idé, som allerede i 1975 foreslog den berømte "Oaseplan", som var idéen om at gøre ørkenerne grønne, udvikle nyt ferskvand, bygge grundlæggende infrastruktur til industrialisering og udvikling af landbruget i hele regionen. Og lige nu, hvis du ser på Sydvestasien, har du Afghanistan, Irak, Syrien, Yemen, Libyen (som er Nordafrika): Men hele denne region er blevet ødelagt af disse

interventionistiske krige, og den humanitære situation i alle disse lande er helt forfærdelig. Nu er Gaza naturligvis langt det værste. Men der er brug for en økonomisk udviklingsplan for hele regionen: Det er så presserende, og heldigvis er der med det kinesiske Bælte & Vej Initiativ absolut mulighed for reelt at se på regionen som en helhed, som en omfattende plan.

Så jeg tror, at dette initiativ vil komme, helt sikkert fra Kina. Jeg er sikker på, at det vil blive støttet af det, Rusland gør, og i betragtning af, at de tre store olieproducerende lande, Iran, De Forenede Arabiske Emirater og Saudi-Arabien, er i færd med at tilslutte sig BRICS-11, de skal alle blive fuldgyltige medlemmer af BRICS den 1. januar 2024, tror jeg, at potentialet for at vende situationen og gå efter en økonomisk opbygning af hele regionen absolut er til stede. Hvis der kommer tegn i den retning, tror jeg, at det bedste, de vesteuropæiske nationer og USA kan gøre, er at støtte det helhjertet i stedet for at se på det som noget, der skal bekæmpes.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål om Kinas formandskab for FN's Sikkerhedsråd og deres opfordring til en international fredskonference. Personen skrev, at ifølge Craig Mokhiber, den tidligere direktør i New York Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR), som trådte tilbage den 28. oktober, er FN ude af stand til at håndhæve sine resolutioner. Mokhiber beskyldte USA, Storbritannien og Europa for at være medskyldige i folkedrab, og personen spørger: "Er der noget andet sted, der kan håndhæve international lov, hvis FN er impotent?"

ZEPP-LAROUICHE: Nej, det tror jeg ikke. Jeg mener, at FN er det eneste eksisterende organ, der repræsenterer alle verdens lande. Vi har i de seneste år set, at FN's autoritet og integritet er blevet undermineret. Jeg mener, at et stort skridt i den retning var, da USA løj over for FN's Sikkerhedsråd om, hvad formålet var med deres operation mod Libyen i 2011, som førte til NATO-angrebene og til sidst

mordet på Gaddafi.

Bagefter stod det klart, at USA og NATO havde planlagt et regulært angreb, en militær overtagelse af Libyen, og de havde sagt, at det var en "luftoperation". Og det er grunden til, at Rusland og Kina på det tidspunkt forholdt sig tavse eller stemte neutralt. Da det stod klart, at dette var en meget, meget større operation, fungerede FN's Sikkerhedsråd praktisk talt ikke længere, for når man begynder at lyve i den slags topstyring af verden, så er potentialet for at bruge det til fredsformål blevet stærkt reduceret. På det tidspunkt sagde Lyndon LaRouche helt forudseende, at dette ikke bare var en operation mod Libyen, men at det var begyndelsen på en kommende verdenskrig mod Rusland og Kina. Og jeg tror, at hvis man ser på alle de efterfølgende udviklinger – Maidan-kuppet i Ukraine i 2014; de globale NATO-bestræbelser på at skabe et globalt NATO, der involverer Indo-Stillehavet – hvad har Indo-Stillehavet at gøre med den nordatlantiske forsvarstraktat? Det ved jeg ikke.

Problemet er, at vi har set, at alle afstemninger i FN er blevet fuldstændig kompromitteret siden da, fordi kun de lande, der er stærke nok til, at de føler, at de kan modstå pres, stemte efter deres virkelige mening, deres virkelige overbevisning, mens mange af de mindre lande, lande, der kun er en lille ø, eller et lille land her eller der, de ville normalt stemme med Vesten om resolutioner mod Rusland og Kina, og det er naturligvis blevet bemærket af alle. Der er ingen hemmelighed, der er kun dårskab, kan man sige.

Jeg synes bestemt, at FN har brug for en reform! Der er mange tidligere FN-embedsmænd, der arbejder på sådanne forslag, men jeg mener, at de ti principper for en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som jeg foreslog, de sidste tre principper er ikke programmatisk: De første syv principper er programmatisk og kræver et nyt kreditsystem, sundhedssystem, alle disse ting; men de sidste tre principper har jeg skrevet ind, fordi jeg har haft FN's mangler i

tankerne, og disse tre principper er filosofiske, fordi jeg altid har ment, og det har jeg diskuteret meget tidligere ved forskellige lejligheder, at FN altid har lidt af en mangel på, hvad man kunne kalde en metafysisk komponent: Det vil sige, at man er nødt til at have noget derinde, som ligger ud over daglige nødvendigheder, programmatisk ting, man har brug for noget, der vedrører den måde, universet er organiseret på. I europæisk historie blev dette generelt kaldt "naturret".

Nu er naturretten jo blevet afvist af nutidens jurister, fordi de siger, at der er noget, man ikke kan røre ved, og det er ikke klart, hvad det skal være. Men i tusindvis af år, i 2.000 år, har ideen om naturlov været, at der er noget i skabelsen, som er en iboende del af skabelsen; eller, hvis man ikke vil være religiøs, kan man sige, at det er en del af lovene i det fysiske univers. Og jeg tror, at FN har brug for at blive forankret i et sådant princip, for i alle store filosofier og religioner har man sådanne ideer. I Indien kaldes det "kosmologi", at politikerne skal respektere kosmos' love; i Kina har man ideen om, at der er noget, der hedder "Himlens mandat", at hvis regeringen ikke følger Himlens mandat, har folket ansvaret for at udskifte den regering; og "naturret" er ideen om, at dette er en gudgiven lov, skabt med Skabelsen, som mennesker skal respektere, og hvis de ikke respekterer den, vil den falde tilbage på dem og føre til deres undergang før eller siden.

Der er nogle andre ideer, såsom hvordan man træner sindet til at tænke på den højere Ene først, før de Mange? Det er vigtigt, hvis man vil have ideen om, at den ene menneskehed er det første princip for politisk ledelse; og naturligvis ideen om menneskets natur, at man skal gå ud fra den antagelse, at menneskets natur grundlæggende er god, og at alt ondt kommer fra mangel på udvikling, og derfor kan overvindes gennem udvikling.

Det er alt sammen filosofiske spørgsmål, som er blevet debatteret af store hjerner gennem århundreder, og jeg tror,

at hvis FN skal tilbage til et fungerende niveau, som det var hensigten, og som stadig er aktuelt med FN-pagten, så tror jeg, at det ville være vigtigt at inkludere nogle af disse mere grundlæggende principper i en nødvendig reform.

SCHLANGER: Det er bestemt et meget dybtgående svar på spørgsmålet. Og der er et andet spørgsmål i den retning, om de praktiske vilkår. En person spørger på Facebook: "Bør FN fjerne vetoet fra Sikkerhedsrådet, fordi systemet er forældet og ikke demokratisk?" Jeg tror, du på en måde besvarede det ved at bringe spørgsmålet om en højere faktor ind, men måske har du lyst til at sige noget om det?

ZEPP-LAROUCHE: Ja, jeg tror, det ville være en stor fejltagelse. Jeg ved godt, at det måske ikke er det endelige svar, men på nuværende tidspunkt ville det at fjerne vetoet være at åbne op for en fuldstændig overtagelse af den form for korruption, vi har set i de seneste år.

Så selvom det ikke er helt tilfredsstillende, at denne veto kun er i hænderne på de fem atommagter, der kom ud af Anden Verdenskrig, sådan som FN udviklede sig dengang, kan jeg alligevel kun sige, at hvis du fjerner den på dette tidspunkt, og du gør det til en demokratisk afstemning, vil du få præcis den proces, hvor lande tydeligvis er for svage til at modstå pres, og derfor mener jeg absolut ikke, at det bør gøres på dette tidspunkt.

SCHLANGER: Her er et spørgsmål fra en journalist i Pakistan. Igen, du var inde på det i dine indledende bemærkninger, men han spørger: "Mener du, at USA har mistet sin troværdighed som håndhæver af den regelbaserede orden? Og hvis ja [lydtab, 25:04]..."

ZEPP-LAROUCHE: Jeg har sagt mange gange, at den unipolære verden er væk, uigenkaldeligt. Den kommer aldrig tilbage, og ethvert forsøg på at påtvinge resten af verden den såkaldte vestligt designede "regelbaserede orden", hvor ingen ved, hvad

disse "regler" er, og disse regler bliver bøjet ved enhver lejlighed, og hvis du har dette mål, og du bøjer dem på den måde, så vil du have noget, du bøjer dem på en anden måde: Dette er blevet en farce. Og det er blevet indset som sådan.

På den anden side er jeg ikke helt overbevist om, at den multipolære orden i verden er den største visdom, fordi den stadig indebærer muligheden for og eksistensen af geopolitisk tænkning: At man ved den ene pol har multipolaritet, og at alle de forskellige poler repræsenterer forskellige geopolitiske interesser. Det er ikke godt. For geopolitik, i min optik, jo mere konflikter som Ukraine og nu med Gaza fortsætter, jo mere styrkes min overbevisning om, at geopolitik er et af de største onder, som vi absolut må slippe af med, hvis vi skal overleve som menneskeart. For geopolitik er præcis den slags ting, der udløste to verdenskrige i det 20. århundrede, og hvis vi ikke overvinder det nu ved at gå i retning af et nyt paradigme, der sætter menneskehedens sag først, så vil vi sandsynligvis ikke slippe af med denne dødelige fare, som vi befinder os i.

Og det eneste land, der har foreslået noget, der går i den retning, er faktisk Kina. Og Xi Jinping, som altid taler om det "fælles samfund for menneskehedens ene fremtid" – og hvis du tænker over det, er det så indlysende: Vi sidder i samme båd! Der er et fælles samfund for én fremtid, for siden eksistensen af atomvåben og pandemier og internettet, og jeg kunne nævne en hel masse andre ting, som burde demonstrere for folk, at vi sidder i samme båd! Hvis vi får en atomkrig, vil det slå hele menneskeheden ihjel. Og hvis vi ikke tager os sammen, kommer det til at ske.

Så vi må hellere tænke over, at vi er én menneskeart. Det synes jeg er meget, meget vigtigt.

SCHLANGER: Vi har et sidste spørgsmål fra Thomas, som ofte sender spørgsmål ind. Han er lidt fortvivlet over, at der er millioner af mennesker, der demonstrerer, men at politikken

ikke bliver ændret. Og han spørger: "Helga, kan du give os råd om, hvordan vi kan forblive optimistiske, når disse drab finder sted på det helt sårbare palæstinensiske folk?"

ZEPP-LAROUCHE: Tja, jeg tror faktisk, at man kan ændre situationen. De mange mennesker, der marcherer – det er meget vigtigt, at folk går på gaden og udtrykker deres krav om en våbenhvile, deres krav om en fredelig løsning. Men alle de marcher, jeg har hørt om eller læst om, de er ikke stærke nok endnu; de bliver ved med at råbe " Frit Palæstina", hvilket selvfølgelig er et vigtigt krav, men de har ikke rigtig magt. Hvis disse demonstrationer så at sige var mere ide-tunge, hvis de virkelig kæmpede for – for eksempel – en fredskonference for Mellemøsten og endda Oasis-planens udviklingsplan, så tror jeg, at de ville få meget mere vægt. Og jeg synes, vi skal arbejde i den retning, at disse krav bliver samlet op af de forskellige marcher.

Jeg vil give dig et glimrende eksempel: Der har lige været en vidunderlig konference i, af alle steder: Afghanistan! Et land, som er blevet fuldstændig glemt af de fleste mennesker. Det har været ude af nyhederne i omkring to år. Der var stor ståhej, da NATO forlod landet i august 2021, og så fulgte en kæmpe humanitær krise. Men så forsvandt Afghanistan fra overskrifterne.

Men vi arbejdede på Operation Ibn Sina, en økonomisk plan for et kommende økonomisk mirakel i Afghanistan, og vi udarbejdede en meget omfattende økonomisk udviklingsplan, der tog højde for alle aspekter, fra infrastruktur, energi, sundhed, industri, vandforvaltning – bare alle aspekter. Og der var netop en vidunderlig konference i Kabul, som fuldstændig tilsluttede sig dette program: 600 deltagere, og der er nu en fantastisk idé om at opbygge Afghanistan økonomisk.

Jeg synes, det er en fremragende nyhed, og det er et eksempel, som kan kopieres af hvert eneste land: Man har brug for sådanne økonomiske udviklingsplaner, og hvis man finder

patrioter i alle lande, som kæmper for deres suverænitet og opbygningen af deres land, tror jeg, der er grund til at håbe, og at vi kan vende udviklingen. Du ved, Leibniz havde fuldstændig ret, da han sagde, at et stort onde altid fremkalder et endnu større gode. Og jeg tror, at det er præcis universets princip; og vi har brug for en masse mennesker med god vilje, og jeg tror absolut, at vi kan gøre det, fordi det er sådan, universet er.

SCHLANGER: Nå, Helga, vi har fået adskillige lykønskingsmails til dig, eftersom Operation Ibn Sina oprindeligt var din idé. Og folk er meget begejstrede for potentialet i denne form for udviklingsprogram. Så vi er nået til slutningen af vores spørgsmål – har du nogen afsluttende kommentarer?

ZEPP-LAROUICHE: Nej. Jeg synes, det er indlysende, at hvis man ser på det strategiske billede, så har man, hvis tidligere premierminister Ehud Barak siger, at situationen med Israel handler om to uger, så tror jeg ikke, at de kan vinde over Hamas på to uger, så det er et bestemt punkt, eller en deadline-krise, eller et vindue, hvor visse ting skal ske, eller de ikke sker.

På samme måde har vi nu en offentlig debat i Ukraine, hvor chefen for den ukrainske hær generalstab, Valery Zaluzhny, lige er gået ud og har sagt, at Ukraine på ingen måde kan vinde denne krig, fordi Rusland er langt foran med hensyn til økonomi, militær opbygning og evnen til at producere våben, så Ukraine bør hellere forhandle, selv hvis det betyder tab af visse territorier; hvilket naturligvis har skabt en enorm vrede over ham og hans bemærkninger. Men det er sandt! General Harald Kujat, den tidligere generalinspektør for Bundeswehr, det tyske militær, sagde i slutningen af august, at NATO snart ville stå over for en situation, hvor man enten skulle gå efter en våbenhvile og en diplomatisk løsning, eller der ville være fare for en eskalering.

Vi har nu to situationer, hvor det netop er alternativet. I

Ukraine, og med hensyn til Israel og Gaza, vil dette ikke fortsætte for evigt, og den eneste måde, hvorpå vi kan undgå Tredje Verdenskrig, er at få en våbenhvile nu og en diplomatisk løsning.

Og jeg appellerer til alle vores lyttere og seere – det vil sige jer – om at slutte jer til vores indsats. Vi har denne internationale fredskoalition, som vi er ved at opbygge. Hver fredag har vi meget vigtige diskussioner: Hvis du vil samarbejde om det, har vi nu medlemmer fra fire kontinenter – jeg tror, vi stadig mangler Australien, men alle de andre kontinenter er repræsenteret. Deltag i denne indsats, og gør din stemme for fred og en bedre verden hørt, og samarbejd. Vær ikke passiv! Bliv aktiv sammen med os! Dette er de vigtigste uger i vores liv.

SCHLANGER: Helga, tak for det, og tak for din inspiration i det hele taget. Og forhåbentlig når vi det til næste uge og får en yderligere samtale med dig.

ZEPP-LAROUICHE: Ja, det håber vi.